

В някои случаи обаче не става ясно какво точно в квартала мотивира желанието за напускането му – дали респондентът се въздържа от изказване, или за самия себе си не може да формулира какво точно е това, което не харесва, няма как да преценим. Това е видимо в следващия случай, където жената отначало изказва „слаби“ препоръки за подобрения, след което категорично заявява нагласа за напускане – „Далече от тука“, „защото не ми харесват хората“ и „най-вече заради детето“:

И: Да, а примерно какво би искала, ако общината може да направи нещо, какво би искала да направят нали тука във, на тва място?

Р: Ми просто някакъв детски кът за децата и да бъде почиствичко, де да знам нещо от рода...

И: А, ако може, примерно ако имаше пари и можеше да си построиш къща някъде или апартамент да си купиш някъде, къде би отишла да живееш, какво би взела със себе си?

Р: Ми далеч от тука, не знам къде, далеч от тука и по-голямо жилище, някакво. Щото тука ни е много малко две стаи, гарсонiera, далеч от тука и по-голямо жилище.

И: А, какво ти липсва тука освен тва, че ти е малко жилището и...

Р: Ми за сега нищо, което имам нужда го имам.

И: А защо казваш далеч от тук?

Р: Ама щото де да знам, просто не ми харесва тука квартала.

И: Ама какво точно, в смисъл можеш ли да ми кажеш нещо?

Р: Ми не ми харесват хората, които живеят тука и далече от тука, искам най-вече заради детето... Еми случвало ми се е, то [побоите] е ежедневие тука в квартала, различни хора има, има хора, които не са от квартала, живеят тука на квартири, има непрекъснато има такива неща тука, случват се... Ми знам само, че е било по-добро, по-добре тука са живяли, не е имало такива лоши неща, докато сега най-различни неща стават тука и така, много по добре...

И: Кои са тези лоши неща?

Р: Еми тва дете живеят тука различни хора, които не са от квартала, в смисъл такъв, било е много по-спокойно, дока-